

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Continuatio || Consiliorum || Sapientiæ, || Sive || Axiomatum || Salomonis -
Maxime Necessariorum Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; Cum
Reflexionibus Sup hac Axiomata

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniæ Agrippinæ, 1694

II. Stultus illudet peccatum, & inter lustos morabitur gratia. Prov. 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37901

Et unius intrepidæ confidentiæ, dum
luminare tuum me illuminat: *Quando
splendet lucerna tua super caput meum,
& ad lumen tuum in tenebris ambulabo.*

Denique sis sapiens, & videbis even-
tus periculosos antequam accidant, &
non expectabis, sicut alii homines, ad
eos repellendos usque dum se præsen-
tant, sed prævenies, & satis procul ad eos
declinandos cum minori labore. Facies
rationes tuarum domesticarum afflictio-
num, id quod Salomon fecit miraculosè
erga tempestuosos & contagiosos ven-
tos; scivit enim artem & modum eos
præveniendi, & dissipandi, dum adhuc
essent in suis cavernis. Artem scivit, quâ
constanter secum in suis Provinciis re-
gnare fecit sanitatem, abundantiam & fe-
licitatem, interim dum aliarum Provin-
ciarum Populi fame & infirmitatibus pe-
rissent.

REGULA SECUNDA.

*Stultus illudet peccatum, & inter
justos morabitur gratia. Prov. 14.*

a 6

PARA

PARAPHRASIS.

Peccatum omnibus hominibus placet, dum illud committunt, quando est committendum, homo sapiens ex inde affligitur, & illud amarè deflet: Scrupulosi pusillanimitas desperat, Impudens detestatur & miratur, quod Sancti ipsi compatiantur, & de poenitentia loquuntur.

Inter tales infirmos magis deplorabiles sunt illi, qui sibi ipsis non compatiantur, & qui amant suam infirmitatem, ideo habeamus nostram; eius odium est ipse remedium, & hoc est signum quod necdum sumus derelicti, & qui adhuc calum pro nobis meditentur misericordiam.

REFLEXIO.

Consuetudo ordinaria hominum est, applicare se seriò & sedulò rebus utilibus, parvam autem curam habere eorum quæ ultimæ videntur esse importunitatæ.

Multa impendis in vestitus, & magnam curam habes, ut decenter vestiaris, ne displiceas coram oculis hominum, & tamen non cogitas, ut saneris ab hispido cancro, qui tibi faciem tuam rodit, & qui per suum factorem facit fugere integras societates, & te reddit horribilem, & insupportabilem omnibus qui te vident & te accedunt. Ad quid tam magnarum expensarum jactantia?

Ad quid tibi profunt tam pulchra mobilia & tapetes in tuo cubiculo, hæ magnificentia tui lectus, si inter tot divitias & tot pretiosas voluptates congregatas circa te, ut tibi serviant pro suaviori somno, interim alicujus petrae acutas sentis puncturas, quæ tibi tua viscera rodit, quæ tibi causa est furientium clamorum, & quod patiaris sicut aliqua Criminalis persona super rotam extensa? Volo dicere, si in medio prosperitatum & honorum tuæ domus sentis dolores alicujus peccati mortalis, quod tuam quietem turbat, & si diu noctuque audis funestos clamores tuæ conscientia, qua tibi minatur brevi accedentem mor-

74 *Consilia Sapiaentia,*
tem & infortunia æternitatis : Dum ad
speciosa tormenta alligatus sub ingenio
tulo cruciarius.

Certissimè, peccatum non est malum
parvæ importantiæ, quod negligi de-
beat, & ob quod infirmus habeat cau-
sam ridendi.

Non est verè sapiens super terram,
qui non potius vellet perdere bona & vi-
tam; nec aliquis Beatus in cælis, qui non
vellet potius renunciare suæ felicitati, &
pati per omnem æternitatem cum dæmo-
nibus, quam committere aliquod mor-
tale peccatum.

Angeli, si optio dependeret ab ipsis,
eligerent potius videre Paradisum & to-
tum mundum perire, quam videre tu-
num solum peccatum.

De Seraphinis dicitur : quod compen-
sationem habuerint, se de nihilo creatos
esse, dum vidissent primum nasci pecca-
tum inter se, & quod inventi fuerint in
societate peccatorum.

Id quod dixit Sanctus Paulus, dum et
amore Dei elevatus fuisset, non minus
Seraphicum est & admirabile : nempe
quod

quod si
reat, &
torum,
stianor
sinet
dolore
dixit, q
les qu
sunt ve
vera ca
& De
Vifi
nè illu
lachry
cibos,
rigoro
men se
quod
finire i
tenece
Sancti
pserun
judiciu
dicet d
quome
num
ipsius,

quod sibi foret suavius, ut ipsemet pe-
reat, & ponatur in numerum reprobato-
rum, quam videre in cordibus Chri-
stianorum aliquod peccatum, quod ip-
somet vident, & tamen sine querela &
dolore sufferunt. Et hoc quidem sincere
dixit, quia bene cognovit duas essentia-
les qualitates peccati & hominis, quæ
sunt vera mors Animæ immortalis, &
vera causa mortis unius Dei. *Parricida,*
& *Deicida.*

Visi sunt peccatores conversi & divi-
nè illuminati, qui postquam miscuerunt
lachrymas & cineres inter suas dapes &
cibos, & patiebantur in corporibus suis
rigorosas pænas, non crediderunt ta-
men se satisfecisse, petierunt pati omne
quod est tormentorum in inferno, &
finire inter damnatos tempus suæ pœni-
tentiæ, Longum esset compilare id quod
Sancti Patres desuper dixerunt aut scri-
pserunt: sufficiat tibi scire, quale sit
iudicium Magistri Sanctorum, quid ju-
dicet de tua persona, de tuis peccatis, &
quomodo illa valdè bene cognoscat. Sed
tunc erit illum desuper interrogare, &
ipsum, tibi respondere.

Vera

Vera methodus hoc rescindi non est
ire & interrogare Doctores : hæc scien-
tia melius addiscitur in solitudine quam
in Scholis. Tu qui impendis integros an-
nos cogitando de multis aliis rebus, quam
de tua salute, & negotio æternitatis, non
deneges tuæ conscientiæ tres aut qua-
tuor dies ad audiendū id quod tibi dicere
volet à parte Dei de hoc magno negotio,
& ad discendum ab illa explicationem
horum duorum verborum Sancti Dionysii : *Lux in se tenebrarum notitiam
habet.* quod lumen intra se contineat no-
titiam noctis, quod se videndo & nos-
cendo cognoscat tenebras.

Sanctus Dionysius vult dicere, quod
Deus cogitet de peccato hominis, id
quod Sol cogitaret de nocte, si seipsum
posset videre & cognoscere. In veritate,
quamvis nullæ tenebræ sint in Sole, ni-
hilominus si hoc Astrum haberet intelli-
gentiam, & viventes oculos ; sicut vi-
deret melius, quam quisque alius, quod
suum lumen sit perfectissimum inter pul-
chritudines visibiles, sic etiam melius vi-
deret quam quisque alius, quod horribi-

liffimus squalor & maximè inimicus oculis sit ipsa nox. Et quamvis Sol nunquam fuerit cum nocte, & nunquam illà viderit, sufficet huic astro esse perfectè luminosum ad eam cognoscendam & perfectè mensurandam.

Verum est quod in Deo nulla inveniatur macula, nullum peccatum, & quod omnia in ipso sint illuminata: nihilominus in hac sua essentia pura & impeccaminosa melius videt, quam omnes homines unquam viderint in eorum corrupta & peccaminosa substantia, quid sit peccatum.

Ego te nunc relinquo tecum solam, Anima Christiana. Eleva oculos & contemplare in silentio hanc veritatem Theologicam: Quod Deus per suam propriam sanctitatem cognoscat tuum peccatum, quod ipsum consideret, & examinet, & quod omnem ipsius sciat dimensionem, & per illud sciat tuam constitutionem, dum es in inquietudinibus: Tantùm quantum videt infiniti in sua pulchritudine & magnitudine suarum divinarum perfectionum; tantùm

tum etiam videt in squaloribus, oppro
briis, & opprobriis tuæ vitæ pecc
minosæ. Mensurat tuum statum
suo, & considerat, quod non sit
magnitudo nec major gloria in sublimi
bus elevationibus suæ Sapientie &
amoris erga suum Verbum, quam sit
funditas & tenebræ abyssi nihili, in qua
cecidisti, dum ab ipso elongatus
videt enim unum & alterum per eandem
Visionem.

Quis est iste Magnus Deus, exclamavit
David, contremiscens præ horrore: *Peccasti
iniquitates nostras in conspectu tuo.*
Oportetne, ut in tam clara lucida die
templèris infelicitates & despectus
stræ miserabilis vitæ, & ut inter
dores Paradisi sæculum nostrarum
gratitudinum sit unum ex spectaculis
æternitatis? *Sæculum nostrum in illuminatione
vultus tui.* Ecce quomodo Deus
cognoscit id, quod in nostro intentione
agimus; & ecce quid cogitet etiam de
nimo nostro peccato.

Quantum verò ipse videt, Respicit
ipsum, dum tuus Judex te aspicit. *Con*

sidera in tua anima id, quod ipse videt, hunc numerum immensum peccatorum inveteratorum, hunc cumulum antiquarum & novarum corruptionum, omnia illa funesta spectacula, quæ Deus in te videt, contemplare, & nihil ex iis cetera. Cognoſcit ille tuas cogitationes, cognoſce & ipſius, & conſidera id quod me itatur. Ad minimum conſidera, quæ circa te ſunt, dum tibi loquor, nempe ſuam Juſtitiam cum penna in manu, quæ obſervat & ſcribit; ſuam Miſericordiam, quæ te derelinquit, & quæ te morti tradit, una & altera, quæ tibi objurgat ſtatim in quo hodie conſtitutus es, & tibi annunciat, quid cras eris, vel hac nocte, & fortassis intra horam, inopinatè, in medio tuarum concupiſcentiarum, & honorum, *Mortuus, judicatus, & damnatus.* In tribus minutis fiet hæc magna mutatio, & quidem in æternum. *Vclut ſomnium evolans non invenieris, & qui te viderint, dicent: Ubi eſt?*

Ipſe Deus tibi loquitur, appende in ſtatera alloquia ejus. Meditare, & concede conſcientiæ tuæ ſolitadinem ad quam

ea te vocat, ut ipsius discursum desuper audias, & cum illa deliberes.

Quæstio est, ut te resolvas aut perire, aut manendi per desperatam conditionem in deplorabili statu, in quo constitutus es, aut potius ab eo secedendi per pænitentiam.

Potest esse, quod nec unum nec alterum tibi placeat: non respondes per lacrymas, sicut aliquis desperatus Infirmus extensus super lecto & agitatus ab una alteram partem, suspirando & clamando: *Quò ibo?*

Videtur mihi quod idem cogites facere, quod ille Peccator apud Prophetam te nempe informare, an non sit aliquis locus in mundo, ubi Deus non sit, ubi non videaris ab ipso, & ubi te ipse non persequatur. *Quò ibo à spiritu tuo, & quò à facie tua fugiam? Ah Domine!* tu qui omnia scis, etiam scis quid sit videri à Deo, dum aliquis est in statu peccati. Quid sit vocari ad vitam æternam vitam per fortes & suaves inspectiones, dum longa consuetudo nos retinet apud vitam mundanam, & dum cre-

bellis & invincibilis passio nos ducit ad amandam aliquam Creaturam? Magne Deus, prosequitur ulterius, miserere mei! tantum unam exoro gratiam, eam quam tu solus scis; ad quem locum Universi confugiam, ut me abscondam ab oculis tuis, ut non amplius audiam minas tuæ justitiæ, sonitum tuæ perfectionis, & invitationem tui Amoris.

Quo ibo à spiritu tuo?

Ecce mirabilem resolutionem expectandi ab ipso Deo, quid sit faciendum, quò eundum, ut coram eo fugiamus. Sed majus & admirabilius est miraculum, quod Deus non dedignetur respondere & instruere.

Responsum quod dat est, Anima Christiana, eundi ad eum locum, ubi habitat Misericordia, in monte Calvariæ: quod dummodo dicas sincerè id quod dicendum est huic supremæ Misericordiæ, & dummodo eam sinas facere id quod ipsi placebit in corde tuo, ibidem invenies quietem & securitatem, quam tantopere desideras.

REGULA